

jeg vil da mullig finde mig foranlediget til senere at udtale mig noget nærmere derom.

Berg: Forslaget under Nr. 15 er, saaledes som af den ærede Ordfører er bemærket, paa et lille Ord nær ordlydende saaledes, som det forelaa ved 2den Behandling. At Flere den Gang ikke havde tiltraadt Forslaget, bevoede ingenlunde paa, at man ikke delte den Anskuelse, der laa til Grund derfor, men paa, at Tiden ikke havde tilladt at faae deres Navne sat paa Forslaget. Jeg ønsker at opstætte den nærmere Motivering af dette Forslag, indtil man kan omtale begge Forslagene under Et, og jeg ønsker derfor ikke nærmere at udtale mig om hele det til Grund for disse 2 Forslag liggende Spørgsmaal, inden vi have hørt den meget ærede Finantsminister begrunde sit Forslag under Nr. 14.

A. Sage: Dersom jeg hørte rigtig, gjorde forleden et æret Medlem den Bemærkning, at Finantslovens 3die Behandling vel meget lignede 2den Behandling, og dersom det ærede Medlem derved vilde stille en Dpfordring til Medlemmerne om at fatte sig meget kort ved denne 3die Behandling, skal jeg bestræbe mig for at imødekomme hans Ønske. Hvad angaar Bevillinger af Penge til en Minister, tilstaar jeg, at jeg har den maasse noget gammeldags og forældede Tro, at man, naar en Minister ikke ønsker Penge, ikke skal paatvinge ham dem. Jeg har ogsaa bestandig troet, at det var urigtigt, at man fra Thingets Side kom med Forslag om Pengebevillinger; jeg har altid troet, at de burde udgaa fra vedkommende Minister; men det er jo næsten forgjæves at tale derom, da dette Princip i de senere Aar saa hyppig er blevet brudt. Hvad angaar det Spørgsmaal, som foreligger i Forslaget under Nr. 14, nemlig om hvorvidt vi skulle tvinge Ministeren til af Reserveconden at realisere en Million mere, end han selv forelaar og anser for rigtig, vil jeg bemærke, at dette forekommer mig dog at være altfor strengt fra Thingets Side imod den høitærede Finantsminister efter de Udtalelser, vi finde af ham paa mange forskjellige Steder. Den ærede Minister har ved 2den

Behandling udtalt sig saa bestemt herom, at jeg i min Ubvidenhed troede, der ikke kunde være Tale om, at vi nu igjen skulde til at forhandle om denne Million, han ikke vil have. Den ærede Minister siger, at det er en meget fordommelig finantsiel Politikk, som staar i Forbindelse med dette Forslag under Nr. 14, og at han ved sit Forslag er gaaet saa vidt, som han med Hensyn til Brugen af Reserveconden turde gaa. Det er klart af alle den høitærede Ministers Udtalelser og ligeledes af det trykte Bilag Nr. 9 til Endringsforslagslisten, at den ærede Finantsminister ikke vil indlade sig paa den finantsielle Operation, som her foreligger. Der er blevet gjort adskillige Bemærkninger ved 2den Behandling om Underbalancen, og ved at læse det Forefaldne slog det mig at se, hvorledes det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgkreds (Zahle) har yttret sig temmelig vidtløftig om de Midler og deres Bestaafenhed, som den høitærede Minister har raadet os til at bruge. Det ærede Medlem talte først blandt Andet om, at der her i Landet viste sig at være saa uendelig mange „smilde Finants-hoveder“ — naturligvis regner jeg det ærede Medlem blandt disse Hoveder — hvorefter han gik over til at paavise, hvorledes Finantsministeren burde høre sig ad med at skaffe de fornødne Penge, i hvilken Anledning han blandt Andet mente, at de kunde bringes tilveie ved et „folleligt Laan paa smaa Obligationer“, og han føier til, at han „vil sikkert indstaa Ministeren for, at han da vil faae de Midler ind, som han behøver“. Dette Forslag fører imidlertid atter til det samme Resultat som det, jeg før nævnte, idet Ministeren nemlig lige saa lidt vil vide Noget af en saadan Plan som af de andre Planer, hvortil der er stillet Forslag. — Jeg blander ikke dette Spørgsmaal sammen med Indkomstskatten, men jeg tager hver Del for sig; jeg tror, at det er bedre at indskrænke sig dertil. Det er en gammel Bemærkning, at man lever i vanffeltige Tider, og saadanne ville altid indtræffe; men jeg tror rigtignok, at vanffeltige finantsielle Omstændigheder ikke kunne være nogen Grund for os til at ville tvinge den høitærede Minister til at gaa en anden Vej end den, han